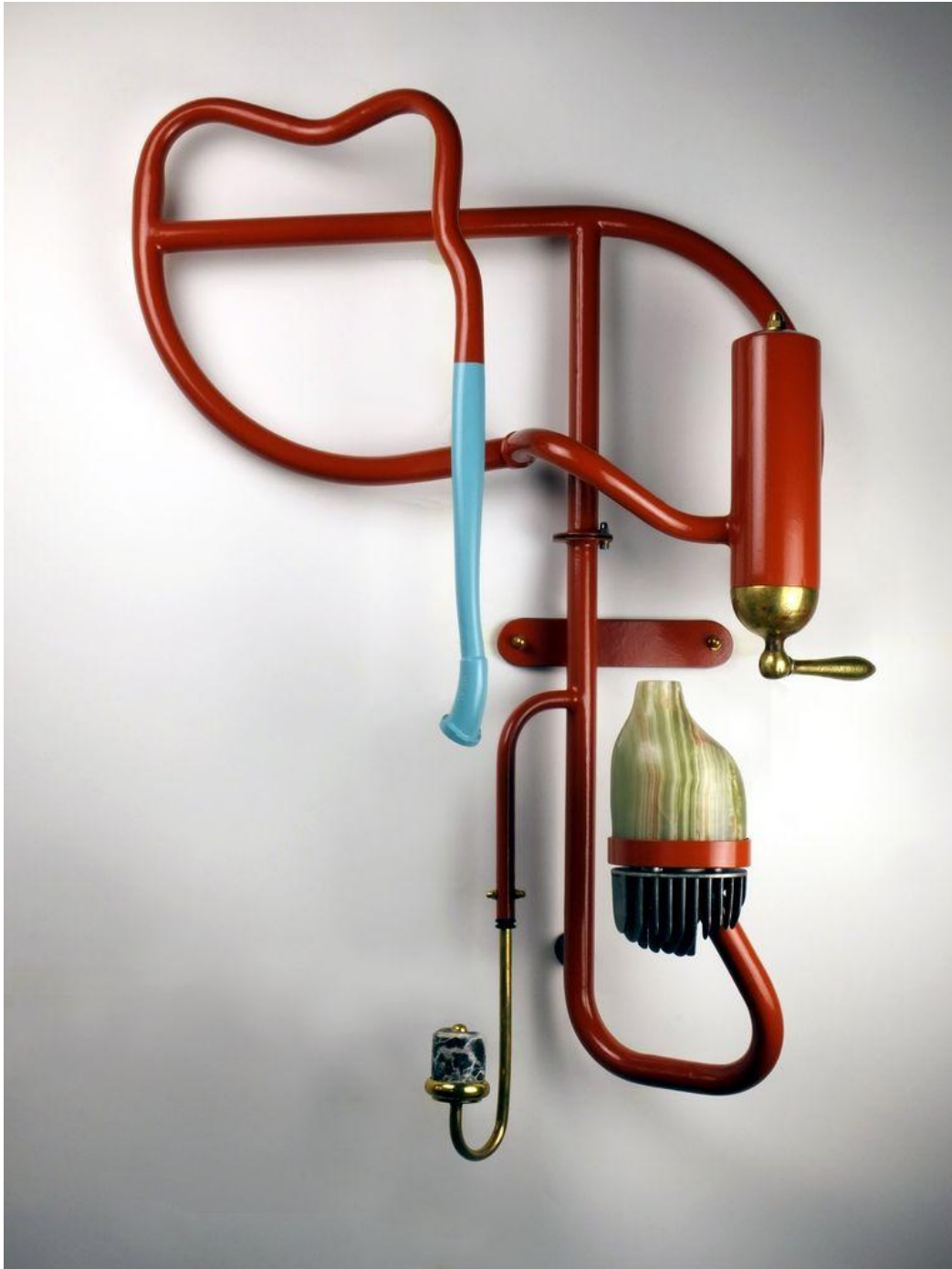

Als cyborgbeelden uit het bodyhorrorgenre

Edo Dijksterhuis 22 januari 2021, 11:42

Willem Harbers, van de serie The last Rock: *Maniscopra*.

Wat is een Scarico? Of een Maniscopra? De woorden komen niet voor in de dictionaire. En als je het bijbehorende object erbij haalt, heb je helemaal een aflevering van *Wie ben ik?* die met geen mogelijkheid te winnen is. Want deze voorwerpen zouden heel veel kunnen zijn – huishoudelijk apparaat, medisch hulpstuk en zelfs seksspeeltje – maar als het op keiharde definities aankomt, zijn ze maar één ding: beeldhouwwerken van Willem Harbers.

Met zijn vormen en materiaalgebruik weet Harbers de kijker continu tot associëren te verleiden. De onderdelen van staal, aluminium en messing hebben de vorm van buizen, handles, brandstoftanks en scharnieren. Het toegevoegde marmer zorgt voor een organisch component. In *Pendulepre* bijvoorbeeld is een longvorm te herkennen, wat versterkt wordt door de orgaankleur van het glad geschuurde en fijn geaderde natuursteen.

Willem Harbers, van de serie *The Last Rock*: *Pendulepre*.

Gestileerder

Harbers maakt eigenlijk een soort cyborgbeelden: deels machine, deels levend wezen. Ze doen denken aan filmklassiekers uit het bodyhorrorgenre, *Crash* of *Tetsuo II: Body Hammer*, maar zijn veel gestileerder, meer gecontroleerd dan de groteske filmfusies tussen keiharde mechanica en week weefsel.

Harbers begon zijn carrière als echte 'marmerman'. Na zijn afstuderen aan de Rietveld vertrok hij naar Carrara, waar hij verliefd werd op het natuursteen. Hij onderzocht de abstracte vormmogelijkheden van het materiaal. Hij is meer modernist dan renaissanceman, wat wordt onderstreept door het exclusieve gebruik van neutraal, wit marmer.

De laatste jaren gebruikt hij ook gekleurd steen, in combinatie met metaal dat is uitgevoerd in opmerkelijke kleuren: mosterdgeel, baksteenrood, turquoise. Het marmer speelt een steeds kleinere rol en zou op den duur zelfs kunnen verdwijnen. De naam van de serie, *The Last Rock*, lijkt die kant op te wijzen.

De tentoongestelde werken vallen uiteen in twee groepen. In een sculptuur als *Trabiccò* speelt het marmer nog een hoofdrol, zij het een passieve. Een ruwe brok wordt door twee armen op z'n plek gehouden, als de industriële setting voor een pronkstuk.

Willem Harbers, van de serie *The Last Rock*: *Scarico*.

Schroeven

In de meeste andere beelden is de steen integraal onderdeel van het geheel. In Monochronique vormt het een noodknop of tongetje in een als Pacman gekruld stuk geel staal. Bij Centripetor is een geslepen schijfje in de zijkant van een soort bankschroef gestoken, als een prehistorische floppydisk. De werken tonen eerlijk hun schroeven en verbindingstukken, hier wordt niets verdoezeld. En toch kom je er niet uit. Zijn het machines of symbolen? Design of kunst? Maar juist die vragen maakt ze zo prettig ongrijpbaar, waardoor je ernaar kunt blijven kijken.

A future now past

Willem Harbers

Waar Galerie Franzis Engels, Nieuwevaart 200, open op afspraak

Te zien t/m 6 maart